

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΚΑΙ ΒΙΣΒΙΖΗΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΒΙΣΒΙΖΗΣ
ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΕ ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ
ΚΟΡΗ ΠΑΠΑ — Η ΛΕΠΙ, Η
ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ ΟΔΗΓΕΙ
ΤΟΝ ΒΙΣΒΙΖΗ ΣΤΗΝ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙ — Η ΝΕ-
ΑΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ — ΜΙΑ ΣΥΓ-
ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΙΜΟ ΓΑΖΗ —
ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ
ΜΕ ΦΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ.

Θ. Γαζής

— Κάποιο μεγάλο αμάρτημα έκαμε ο Βισβίλης, ψιθύριζαν σιγανά ή μιά στην άλλη οι νέες κοπέλλες των Ψαρρών κάθε φορά που ο θρυλικός αγωνιστής και πυρπολητής Αντώνης Βισβίλης έκανε την εμφάνισή του στην εκκλησία της παραλίας. Γιατί ο φοβερός θαλασσινός πολεμιστής, που άλλοτε ποτέ του δεν παύωσε το πόδι στην εκκλησία, τώρα ήταν από τους πρώτους πιστούς του εκκλησιασμούς κάθε Κυριακή πρωί.

Λεβέντης, ψηλός σαν κυπαρίσσι, με το φέσι στραβά, τα μαλλιά κλωσμένα, ένα θαυματοπαιδί, με το λαιμό, σαν έμπαινε στήθος και κομρωτός, η εκκλησία «εγέμιζε» με την παρουσία του. Και καθόταν ως το τέλος της λειτουργίας να πάρη το αντίδωρο απ' το χέρι του παπά. Τότε μόνον έφευγε. Και ξαναγυρνούσε στο πλοίο του, που τον έπαιρνε στο λιμάνι, στο θρυλικό πυρπολικό του με την παράξενη ασπράκκοκκινη σημαία, με το σταυρό στη μέση.

Όλες και όλοι ήταν θέβαιοι πώς κάποιο μεγάλο μυστικό υπήρχε στη ζωή του θρωικού αυτού πολεμιστή και πώς κάποιαν εξιλέωσι ζητούσε απ' το Θεό με την τακτική «μεάνισι» του στην εκκλησία. Μά ποιά ήταν το μυστικό αυτό, κανείς δεν μπορούσε να το μαντέψη...

— Για την ψυχή του το κάνει, συμπέραναν μερικοί. Έχει καταποντίσει στους θαλάσσιους χιλιάρους ψυχές με το πυρπολικό του.

— Μπα! Κάποια μεγάλη αδικία έκανε, για την οποία μετάνιωστε. Έπέμεναν οι περισσότεροι καλά πληροφορημένοι.

— Έπινε, λένε, με το χέρι του μιάν άδωρα κοπέλλα που τον αγάπησε τόσο τρελλά, ώστε ανέθηκε στο καράβι του άποφασισμένη να τον ακολουθήσει όπου θα πήγαινε, διειδίδαν με κακεντρέχεια άλλες φλύαρες γλώσσες.

Και το μυστήριο, αντί να ξεδιαλύνεται, έπαιρνε διαστάσεις μύθου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ένα πρωινό, οι Ψαρριανοί ζήτησαν εκπλήκτοι και τρομαγμένοι συγχρόνως. Το πυρπολικό του Βισβίλη έλειπε απ' το λιμάνι. Και μολ' μ' αυτό είχε εξαφανισθή και ο θρυλικός κυβερνήτης του.

— Άλλο τούτο!, απόρησε όλο το νησί. — Κακό σημάδι..., ψιθύρισαν οι γεροντότεροι. Μήπως αντίκρυσε τον τουρκοκό στολό να φτάνη, και έπρόλαβε να φύγη;

Μα την αλήθεια κανείς δεν την έγνώριζε.

Και ήταν πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η «αλήθεια». Ο Βισβίλης με το εξοπλισμένο πλοίο του, ύστερα από μιά εβδομάδος περιπετειώδους ταξίδι, έφτασε ένα μεσημέρι στο λιμανάκι της Αμμουλιάς, του μικρού νησιού που βρίσκεται στον κόλπο του Αγίου Όρους στην Χαλκιδική.

Βρόντηξαν τα κανόνια του μόλις άγκυροβόλησε, και οι ναύτες του πήδησαν όπλισμένοι στη στεριά. Σέ λίγο, επί κεφαλής μιάς μικρής συνάδειας, ο Βισβίλης άνηφόριζε για το σπίτι του έφημεριού του νησιού, του παπά-Κωνσταντή.

Τρομοκρατημένοι οι άπλοικοί κάτοικοι του νησιού σταυροκοπίνταν στο διάβα του.

— Αυτή τη φορά δεν την γλυτώνουμε!, ψιθύριζαν με τρόμο στην ψυχή. Ο Βισβίλης ήθελε για να μάς κόψη.

Δεν ήταν πράγματι η πρώτη φορά που ο θρυλικός καταδρομέας του Αιγαίου είχε φτάσει στο άπαρκαρυσμένο αυτό νησί. Και πήγαινε σ' αυτό γιατί ο παπά-Κωνσταντής είχε μιά πανέμορφη κόρη, την Παναγιώτα, ένα θεοπέσιο πλάσμα, όμορφιάς και αγνότητας, που τώκρυβε ζήλο, τυπα απ' τα μάτια των παλιών του νησιού γιατί το προσφίριζε για καλόγερνα...

Μα ο Βισβίλης, στην τελευταία επίσκεψή του στο νησί αυτό, άνακάλυψε το κλειστό αυτό μυστικό. Τώκαμε εξαιρετική έντιμότητα ή αγνή όμορφιά της και ή δειλή ασυνείδησή της. Τα κοραλλοβυσμένα χείλη της, ή λυγρή περσινοειδής της, το τερνεύτο, γεροδεμένο σώμα της και ή σπάνια λευκότης του προσώπου της, του άναψαν ασύστατους πόθους.

Ποτέ του δεν υπήρξε γυναίκα ο Βισβίλης. Μισαγώνης μάλλον ήταν και τις γυναίκες γ' έδλεπε με το αδιάφορο μάτι του συγγενιστού πολεμιστή, που δεν γνωρίζει άλλη παρά απ' του πολέμου ή νίκη. Μά κι' ο Βισβίλης ήταν άνδρας. Και ήταν μοιραίο, μιά μέρα ν' άναρριχθή ή καρδιά του για λίγη τρυφερότητα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

— Ή μού δίνεις την κόρη σου γυναίκα μου, παπά-Κωνσταντή, άπείλησε δίχως διαταγή τον έφημεριο της Αμμουλιάς που τον είχε φιλοξενήσει τρεις μέρες σπίτι του, ή θά σου κόψω το νησί.

Μά ο παπά-Κωνσταντής δεν έπτοήθηκε. Ήταν μέλος της Φιλικής Έταιρίας και στις τρεις μέρες που κράτησε κοντά του τον άγροικο έπιδρομέα, τον είχε μυήσει σε πολλά μυστικά της προετοιμαζόμενης έθνεγέρσεως.

— Άν το κόμης αυτό, θά σέ καταρρατώ, του άπείλησε με γαλήνια άεισιμότητα ο φιλικός ιερωμένος. Και τίποτε δεν θά πετύχης πιά στη ζωή σου. Όλες οι επιχειρήσεις σου στασάδ θά πηγαινούν και πολύ γρήγορα θά χάσης και ή λεβεντιά σου από κάποιο άδέσποτο έχθρικό δόλι...

Ή κατάρα ήταν μεγάλο όπλο στα χέρια ενός ιερωμένου την εποχή εκείνη. Και ο παπά-Κωνσταντής μ' αυτό το όπλο, άφώπλισε τον τρομερό κουράρο του Αιγαίου.

— Όποτε δεν θέλεις να μού δώσης την κόρη σου; έπείμεινε ο Βισβίλης άγριέμενος.

— Υπό δυο όρους θά μπορούσα ίσως... έλεπε πάλι άτάραχος ο παπάς. Ο ένας είναι, να μάθης απ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας. Είναι κάτι που το κατέχουν όλοι οι Φιλικοί. Και ο άλλος — άν τήρησης θέβαινε και τον πρώτο κι' άπο-

φασίον να σοδ δώσω την Παναγιώτα... να μάθης την πολεμική τέχνη στη μέλλουσα γυναίκα σου...

Ο Βισβίλης πετάχτηκε άγανακτημένος. Όρους αυτός μόνο επέβαλλε, κανείς δεν του επέβαλε. Και τώρα ο άσημος αυτός παπάς... Έπιασε το γιαταγάνι του. Τό μισόβγαλε απ' ή θήκη. Μά γρήγορα μετάνιωσε. Γιατί, άγαπούσε την Παναγιώτα.

— Τό δεύτερο, εύχαρίστως θά το κάμω. Μά το πρώτο, το πρώτο είναι τόσο δύσκολο..., ψιθύρισε.

— Γιατί; απόρησε δίδων ο παπάς.

— Γιατί είμαι άγράμματος, πάτερ.

Ο παπά Κωνσταντής τον καθησύχασε και σ' αυτό:

— Κι' εγώ είμαι άγράμματος, παιδί μου, τον διεβεβαίωσε, μά ξέρω απ' έξω όλες τις λειτουργίες του Θεού.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΝΙΚΑ... 3

Αυτό ήταν το μυστικό του Βισβίλη. Δέν είχε κόμει ούτε φόνο, ούτε αδικία και άμάρτημα. Μόνο είχε άγασήσει. Και για θά κατακτήση την εκκλησία του, έσυχναζε — όπως είδαμε — κάθε Κυριακή στην εκκλησία των Ψαρρών και έπάσχιζε να μάθη απ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας...

Ήταν άγράμματος. Μά είχε θέληση. Και δέν έγνωρίζει έμποδία στη ζωή του. Γι' αυτό δέν άργησε να άποστηθίση τα ύπεροχα λόγια του ευαγγελίου και των ιερών κανόνων, που άσυσταίσθητα, του έστάλαξαν στην σκληρή πειρατική ψυχή του, την κολλούνη και την δικαιοσύνη που ως τότε άγνοούσε...

Ο Βισβίλης έπίστευε πώς είχε νικήσει τώρα τον παπά-Κωνσταντή. Μά ο έφημεριος στην πραγματικότητα είχε νικήσει. Γιατί βάδιζε τώρα πιά την κόρη του σ' έναν άληθινό χριστιανό και πατριώτη!

ΝΕΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ο Βισβίλης λοιπόν δέν πήγε για να κόψη την Αμμουλιά, αλλά για να παντρευτή την ωραιότερη κοπέλλα του νησιού.

Ή Παναγιώτα, τρελλή από χαρά, τον έπαιρνε στο κατόφι του σπιτιού. Και σαν τον αντίκρυσε με τα παλλικάρια του ν' άνηφορίση, άρμωσε να τον προύπανηση. Ή γυναικεία της διαίσθησις της έλεγχε ότι ο Βισβίλης είχε κόμει για χάρι της ό,τι του έζητησε ο πατέρας της. Και δεβαίει για την μεγάλη χαρά που έρχόταν να της άναγγελή, έσπευσε να ριχτή στην άγκαλιά του, κλαίγοντας από ευτυχία...

Μά ο παπά-Κωνσταντής υποδέχθηκε συνωφευγμένος τον μέλλοντα γαμπρό του.

— Κακά μνύματα, παιδιά μου, και μη διάζεστε τόσο να χαρήτε, τους άνήγγειλε. Ο «Ανθιμος Γαζής, ο αντιπρόεδρος του Άρειου Πάγου, μού μήνυσε πώς πρέπει να μαστε όλοι έτοιμοι για την μεγάλη έπανάσταση. Και μαζί με τις άλλες άπαγορεύσεις που διέταξε ή έπαναστατική έπιτροπή, όπως τα πανηγύρια, το κρασί, τα γλέντια, είναι και οι γάμοι... Σέ λίγο ο τόπος μας θά χτυπήση τούς δυνάστες... Τό έθνικό κίνημα πρέπει να πετύχη... Πολλοί θά σκοτωθούν και πολλοί θά μείνουν άνάπηροι. Πρέπει να στερηθούμε κάθε χάρα για λίγα χρόνια... Κι' ούτε να γεμισάμε τον τόπο μας με μαυροφρεμένους χήρες...

Ο Βισβίλης δέν θέλησε να πιστέψη τον μέλλοντα πεθερό του. Έδεώρησε τα λόγια του ύπεκουφου. Μά, ο έφημεριος τον έπεισε, ελκύνοντας του την διαταγή του Άρειου Πάγου, της άνωτάτης έπαναστατικής άρχης της Ανατολικής Ελλάδος. Και ο Βισβίλης έσκιψε το κεφάλι...

Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μά το σίσθημα των δύο νέων είχε άναψει και φουντάσει στο μεταξύ. Και δέν έννώνριζε πιά περιορισμούς. Ο Βισβίλης

...εμείς γιά μερικές ημέρες αδρανής, παλεύοντας με χίλιες-δυο μαύρες σκέψεις. Τέλος όμως πήρε μια τολμηρή απόφαση:

—Θα παρουσιαστώ δ' ίδιος στον αντιπρόεδρο του 'Αρείου Πάγου, είτε στον παπά-Κωνσταντή. Και θα δες πώς θα δεχθώ να μου δώσει την άδεια.

—Θα φανής ανόητος, τον έσυμβούλευσε δ' εφημέριος.

Μα ο Βισβίτζης δεν έθελσε ν' ακούσει την συμβουλή του. Την επομένη κιόλας άρχισε να διδάσκει στην Παναγιώτα την πολεμική τέχνη: σκοποβολή, πάλη, λιθάρι, σφενδονή και ναυτική ακόμη κατάρτιση.

Της έμαθε τον χειρισμό όλων των όπλων του πηδαλιού, της πυξίδος, την μετεωρολογία των καιρικών σημείων, την πλοηγική. Και μιά μέρα, με την άδεια του παπά-Κωνσταντή —που τότε άφησε ελεύθερο με την άπειλή πάντα του αφορισμού— ο Βισβίτζης πήρε την Παναγιώτα στο πλοίο του και ταξίδεψε γιά την Εύβοια. Από εκεί, με την Παναγιώτα μεταμφιεσμένη σε άνδρα, έφτασε στην έβρα του 'Αρείου Πάγου και έζήτησε να ιδά τον 'Ανθιμο Γαζή.

—Έχω φέρι ένα παλληκάρι απ' την Χαλκιδική, είπε στον αντιπρόεδρο της επαναστατικής επιτροπής. Είναι λεοντόκαρδο. Ζητώ να του δώσετε τον έπίσημο τίτλο του καπετάνιου, γιατί θα το πάρω μαζί μου στο πολεμικό μου. Δεν ξέρω αν θα πεθάνω αύριο έγώ... Πρέπει το πλήρωμά μου να υπακούση τότε σ' έναν νέο καπετάνιο, άγνωρισμένον από σας.

Ο 'Ανθιμος Γαζής εθαύμασε την λεοντιά του ευλύγιστου αυτού παλληκαριού. Κι έμεινε έκθαμβος όταν ο Βισβίτζης το διέταξε να πυροβολήσει επάνω σ' ένα χωματίνο λαγύνη που τοποθέτησε στον δεξιό ώμο του. 'Η σφαίρα του «αλληκαριού» τρύπησε το λαγύνη από απόσταση έκαστο μέτρων χωρίς ν' άγγιξη τον Βισβίτζη...

—Είναι σπουδαίο, λοιπόν, το πρωτοπαλληκάρό μου αυτό; ρώτησε τον 'Ανθιμο Γαζή τότε ο Βισβίτζης.

—Μά τον Θεό, νάι. Μά ποιό είναι; Και πώς λέγεται;

—Παναγιώτα, είναι τ' όνομά του και θα είναι ή μέλλουσα γυναίκα μου αν το επιτρέψει αυτό ή έξοχότης σας, είπε θριαμβευτικά ο Βισβίτζης.

Ο Γαζής δεν είχε πιά κανέναν λόγο ν' άρνιeth. 'Η πατρίδα του θ' άποκτούσε μιάν ακόμη ηρωική πολεμίστρια, που στο πλευρό του συζύγου της, θα προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες.

Και επέτρεψε τον γάμο τους...

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΑΝΕΡΑΣΤΟΙ

Τόν μήνα τοό μέλιτος οι έρωτευμένοι σύζυγοι τον έπέρασαν πολεμώντας. Γιατί το πολεμικό του Βισβίτζη διετάχθη να πλεύσει στον Εύριπο και ν' άποκλείσει τους Τούρκους που πολεμούσαν στην Εύβοια. Μά, και άλλους έξη μήνες δεν έμειναν ούτε λεπτό μόνοι, σαν νεοίπαντρες... Γιατί ο άποκλεισμός συνεχίστηκε, μέρα και νύχτα...

Όσοτό, μιάν μέρα μιάν έχθρική σφαίρα έθηκε τον Βισβίτζη στον κρόταφο και τον άφηκε άπνουν... 'Ηταν το τέλος του πολεμένου ειδυλλίου των δύο άνεραστων συζύγων.

Η Παναγιώτα έγινε καπετάνισσα τοό πλοίου της. Και έξακολούθησε τον άποκλεισμόν μέχρις ότου ο έχθρος υποχώρησε. Κατόπιν, έχασε το πλοίο της στην 'Υδρα και άπορριβήκε σ' ένα μοναστήρι, σέ ηλικία μόλις είκοσιενός έτους...

Η λαχτάρα του πατέρα της, να την κάμη μοναχή, έπραγματοποιήθηκε.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Δυό άπελπισμένοι είνε έτοιμοι ν' αφήσουν την ζωή.

—Γιατί αυτοκτονείτε; έρωτά ο ένας.

—Γιατί δεν μ' άφινουν να παντρευθώ μ' εκείνην που θέλω... Και σεις;

—Γιατί παντρεύτηκα μ' εκείνην που ήθελα...

Όταν ή φύσις...
έχη κέφια

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ
—ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΑΙΜΑΤΟΣ—ΚΑΤΣΑΡΙΑΟΒΡΟΧΕΣ ΚΑΙ...

«Είς το Ρωσικόν χωρίον Μεσττέρα της περιφέρειας Γκόρκι—γράφει ο παγκόσμιος τυπος—είχε ένοικήσει τελευταίως σφοδρά καταιγίς, κατά την διάρκεια της οποίας οι κάτοικοι παρέτηρησαν ένα περίεργο φαινόμενο: Είς ώρισμένην στιγμήν, ή πύπτουσα βροχή μετετρέπη εις χάλασαν και ή χάλασα αυτή είχεν άσύνηθες σχήμα λεπτών. Πολλοί χωρικοί συνέλεξαν αρκετά τσιούτα λεπίδια, όταν δέ τα έζήτησαν προσεκτικότερον, επέστησαν ότι επρόκειτο περί πλακιδίων έξ άργύρου επιμήκους σχήματος...»

«Πλακίδια έξ άργύρου!» Ξέρετε τί θα πη να γυρίζετε άμέριμνος στο δρόμο, να σας πιάση ξαφνικά μιάν βροχή και να φθάσετε στίτη σας...όχι πιά καταμουσκεμένοι, αλλά... κατασημωμένοι! Αυτό, όπως διαβάσατε, έπαθαν και οι άγαθοί χωρικοί του Μεσττέρα, που έμειναν κατάπληκτοι και φοβισμένοι, μαζί, όταν στη μιάν πλευρά των άσημένιων αυτών πλακιδίων διέκριναν την εικόνα ενός Ιππότη με το άκόντιο στο χέρι και στην άλλη, εοιδάσαν την έπιγραφή: «Μέγας Δούξ Μιχαήλ Θεόδωρος εις της Ρωσσίας».

Δεν είνε όμως ή πρώτη φορά που οι άνθρωποι δέχονται αντί νερού τέτοια παράξενα δώρα από τον ουρανό. Από την εποχή των «μάννα» που έ«χόρτασε» τους Εβραίους, πύμπλλες εορές οι πρόγονοί μας κατατρεμάζαν από το φαινόμενο παραδόξων βροχών, τις όποιες, καθώς δεν μπορούσαν να τις εξηγήσουν, τις θεωρούσαν ως κακά προμνηματα, γιά τους κατοίκους των περιοχών στις όποιες έπεφταν.

Ετσι, παρέμειναν περίφημοι οι «βροχές αίματος» γύρω από τις όποιες έδημιουργήθη δολοκλήρη μεσαιωνική φιλοχονία. Στην πραγματικότητα, το «αίμα» δεν ήταν παρά κόκκινοι σπόροι ώρισμένων φυτών, που έβλάσταιναν σέ μακρινές περιφέρειες και τους όποιους μετέφερναν ισχυροί άνεμοι. Οι κόκκινοι σπόροι άνεμινγούντο με την βροχή, που φυσικά μετεβάλλετο...σε αίμα! Το ίδιο συνέβαινε και με τις τρωακτικές βροχές θειαφιού, με την διαφορά ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το θειάφι άποτελείτο από... κίτρινους σπόρους. Άλλη καταπληκτική βροχή, που με όεος την άναφέρουν οι συναρξριστάι του μεσαιώνας, είνε ή...γαλακτική βροχή! Και όμως δεν ήταν παρά μενάν τσούττης σκόνης από άσβεστώδη βουλά, άναμειγμένη κι' αυτή με το νερό της βροχής, που έτσι γινόταν... γαλακτώδες!

Περίεργε όμως βροχές άνασάει κι'

άλλες ή Ιστορία: Στις 8 'Ιουλίου τοό 1833, π.χ., έδρεξε... πορτοκάλλια στην Νεάπολι. Το 1665 στο Χάμ και το 1885 στο Τουρναι έπεσαν... βατράχια. Στο Κόαρ έδρεξε... κατασπίδες δυό φορές: το 1818 και το 1885. Βροχές από... άκρίδες έσημειώθησαν πολλές φορές και σέ διάφορες περιοχές. Όσον άφορά τις βροχές σκουληκιών, αυτές πιά δεν μετρούνται. Στις 13 Μαΐου 1832, μιάν τέτοια βροχή ήταν τόσο πυκνή σέ μιάν περιφέρεια της Γαλλίας, ώστε όλοι οι άμαρξτοι δρόμοι άπεκλείσθησαν από τα σκουλήκια.

Τέλος, πρό ετών μόλις, οι δρόμοι μιάν άμερικανικής πόλεως έγέμισαν από... ψάσια, ύστερα από μιάν πολύωρη και έντατική βροχή... ψαριών.

Πρέπει όμως να όμολογήθη ότι πολυτιμότερη απ' όλες τις παραδόξες αυτές ως σήμερα βροχές είνε αυτή που έπλημυρίσει μ'...άσμη τους δρόμους του γραφικού ρωσικού χωριού Νίζνι—Νόβογορδ, όπως λεγόταν άλλοτε το Μεσττέρα.

Μερικά λοιπόν απ' τα μυστηριώδη άσημένα αυτά πλακίδια άπεστάλησαν στο Ιστορικό Μουσείο της Μόσχας, όπου διεπιστώθη ότι πρόκειται περί κερμάτων του ενός καπικίου που ήταν εν κυκλοφορία στην Ρωσία κατα το τέλος του 17ου αιώνας. Πώς όμως τα άσημένα αυτά κέρματα—σαν ναβελαν να γεθούν και πάλι...αυθαιρέτως εν κυκλοφορία, ρέθηκαν στα ούρανια κι' έπεσαν απ' εκεί, σαν χάλαξα, στο χωριό Μεσττέρα;

Οι χωρικοί βέβαια το άπέδωσαν στην... καλή τους τύχη, ο Ρώσος όμως καθηγητής Δρ. Έντγκ 5'αυτονί νει την ύπόθεσι — που φαίνεται και ή όρθη — ότι κάποιος κυκλών, που εξέσπασε κοντά στο χωριό, άνέσκαψε το έδαφος σέ κάποιο σημείο, όπου θα ήταν θαμμένος ένας θησαυρός! Τα νερά και ο άνεμος έσάρωσαν τα χώματα που έσκέπάζαν το θησαυρό και τα έλαφρά άσημένα νομίσματα, που βρίσκονταν στην έπιφάνεια του θησαυρού, παρεσύρθησαν από τον κυκλώνα προς τα ύψη και έπεσαν μετά επάνω στο γειτονικό χωριό.

Ας σημειώθη ότι το χωριό αυτό είνε χτισμένο στη βάση μιός απότομου πλαγιάς. Και ο Ρώσος καθηγητής προσθέτει ότι στο μέρος όπου ο άνεμος έφερε στο φώς τα άσημένα καπικία του Μεγάλου Δουκός Μιχαήλ Θεόδωροβιτς, θα υπάρχουν άσφαλώς κι' άλλοι θησαυροί!

Η βεβαιώσις όμως αυτή τοό καθηγητή υπήρξε καταστρεπτική γιά το Μεσττέρα... Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι τοό χωριού έγκατέλειψαν τις δουλειές τους και ξεμεροδραδιδάζονται γύρω από την πολύτιμη πλαγιά, ψάχνοντας να βρούν τους κρυμμένους θησαυρούς. Όσοι πάλι είνε πιο όλιγαρκείς ή τεμτέλιδες, παραμένουν στο χωριό, άνεδαίνονται στις στέγες των σπιτιών και άνασκαπίζουν αδιάκοπα τα κεραμίδια γιά να περισυλλέξουν τα ύπολείμματα της...άσμηνας βροχής, που σέ μιάν στιγμή κεφιού της φύσεως, έπήγε κι' άναστάτωσε το φιλήσυχο χωριό.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Οι χειρονομίες έχουν μιάν περίεργη δύναμη στο πνεύμα εκείνων, που μάς περιβάλλουν.

Συνήθιστε να μην κάνετε άσκοπες και άποτομες κινήσεις. Καταστρέφουν την χάρι σας.

Εμπρός στον καθρέφτη, μελετήστε τις χειρονομίες σας.

Μην προσπαθήτε να μιμηθήτε μιάν άλλη γυναίκα, γιατί πιθανόν να μην ταιριάζουν σ' εσάς οι κινήσεις εκείνης.

Ανάλογα με το πλάσιμο του σώματός, με την έκφρασι τοό προ-

σώπου, πρέπει να συμβαδίζουν οι χειρονομίες και οι στάσεις, ώστε να δίνουν την άρμονία και την εύρυθμία.

Άλλες κινήσεις έχει ή υψηλή, ή θεωρητική γυναίκα κι' άλλες ή μικροκαμωμένη.

Η πρώτη θα είνε άσοστη εάν θελήσει να έχη τσακίσματα και λυγίσματα, που επιτρέπονται σέ μιάν μικρόσωμη με πολύ νεανική εμφάνισι.

Μιάν δυνατή και όγιής γυναίκα θα βρεθί σέ πλήρη δυσαρμονία με χειρονομίες νωχελείς και άργές.

H ΑΦΡΟΔΙΤΗ